MUNCA PERSEVERENTĂ - SUPORTUL MARII PERFORMANȚE

Marea performanță este, din ce în ce mai pregnant, expresia efortului imens, al pregătirii stăruitoare, al muncii pline de responsabilitate și pasiune a sportivilor, tehnicienilor, profesorilor-antrenori, a tuturor activiștilor din fiecare disciplină, care alcătuiesc un angrenaj complex, cu multiple repercusiuni asupra rezultatelor. Felul în care se muncește de la bază pînă la vîrful piramidei fiecărui sport, optica față de pregătire determină conținutul, valoarea performanței. Sub genericul de mai sus punem azi cîteva exemple semnificative...

„DACĂ AȘ FI SCULPTOR...“

— Să presupunem, Vasile Diba, că un reporter îți solicită un interviu. Un „cinci minute de adevăr“. Ai fi de acord cu propunerea ?

— *Aș fi de acord, dar cu cronometrul în mînă !*

— Din lipsă de timp ?

— *Nu atît din lipsă de timp...*

— Se pare că ai și început să „cronometrezi“. Care este „arma secretă“ a marelui campion ?

— *MUNCA.*

— Numai ea ?

— *Nu cunosc alta.*

— De talent, măiestrie, dîrzenie, ai auzit ?

— *Am auzit și de voință, și de spirit de echipă, de curse tactice, de experiența marilor întreceri, de...*

— Dacă spui că nu există, opresc cronometrul !

— *Toate există, după victorie. Pînă la victorie există doar ceea ce spuneam : MUNCA. Ai 500 de kilometri-MUNCĂ mai mult decît adversarul, cîștigi. Are el o mai bună pregătire, pierzi. Pierzi nu pentru că ai fost mai puțin talentat, mai puțin dîrz și toate celelalte. Pierzi fiindcă nu te-ai pregătit mai bine decît adversarii.*

— De obicei, adversarii nu comunică cifra exactă a kilometrilor parcurși...

— *Îi simțim noi după prima regată a anului ! Și chiar dacă nu îi „aflăm“, presupunînd că principalii adversari nu s-au prezentat la start, îi găsim înscriși în planurile de pregătire. Îi găsim scriși frumos, citeț, de mîna antrenorului nostru Radu Huțan.*

— O mînă, după cîte știm, deloc zgîrcită în kilometri...

— *O mînă, într-adevăr, „darnică“ dacă adversarii ne-au onorat cu prezența, „risipitoare“ cînd aceștia au ocolit startul. O mînă care — știi sigur — te va felicita după următorul mare concurs. Pentru victorie, dar mai ales pentru felul în care ai muncit la antrenamente ca să poți obține victoria.*

— Citind acest interviu, antrenorul emerit Radu Huțan va avea numai cuvinte de laudă la adresa elevului său dinamovist.

— *Credeți ? Parcă îl aud : „Ai muncit bine, Vasile, la... interviul acela. Pe viitor, însă, va trebui să exersezi mai mult răspunsurile, zilnic, ți-aș propune, după un plan anume întocmit, care să includă și lipsurile. Desigur, nu numai cele din pregătire“...*

— Un campion olimpic, un dublu campion mondial, poate avea și lipsuri în pregătire ?

— *Au trecut cele cinci minute ?*

— Nu.

— *Poate avea. Mai ales la începutul sezonului de caiac-canoe, cînd află cifra kilometrilor-muncă pe care va trebui să-i parcurgă. În momentul acela, și mult timp pe urmă, îl cuprinde o „astenie de primăvară“, o apatie, o deznădejde, un dor de ducă, adică opusul lui „MUNCĂ“. Ei, bine, în momentul acela, automat, intru în „plasa“ lui Ivan Patzaichin. Vîslesc după canoea celui mai mare campion al nostru și mă... redresez. Dacă aș fi sculptor, l-aș turna în bronz pe Ivan Patzaichin — așa, cu barcă cu tot — și aș intitula lucrarea, poate neînțeles de toți privitorii :* MUNCA.

Vasile TOFAN

CÎND LUCREZI ȘI CU INIMA NU SE POATE SĂ SPUI „AM OBOSIT !“

Echipa a făcut un tur de forță pe pista cu obstacole, apoi s-a aliniat în fața fringhiilor pentru tracțiune în brațe. Fețele erau îmbujorate de efort, respirațiile săltau pieptrile tinere și sănătoase. Oboseală ? Instructorul **Gheorghe Văleanu,** care a executat și el programul în fruntea plutonului, se întoarse spre băieți : **„Dacă lucrați și cu inima nu poate fi vorba de oboseală. Nu ? Sîntem parașutiști !“** Băieții zîmbesc admirativ, urmărindu-l pe instructorul lor cum „zboară“ primul pe fringhie, spre înălțimi. Apoi, unul cîte unul îi urmează exemplul.

Instantaneul l-am surprins la Pitești, în aeroclubul în care activează Gheorghe Văleanu. Dar expresia lui nu ne era necunoscută. Cînd am mai auzit-o ? În primăvară, cînd profesorul Văleanu, absolvent al I.E.F.S. cu specialitatea parașutism, i-a fost încredințată sarcina de a contribui, alături de alți specialiști, la antrenarea lotului de parașutism pentru Jocurile balcanice aeronautice. Primul lucru pe care l-a cerut elevilor săi a fost : **„Să lucrăm și cu inima, băieți ! Un parașutist modern trebuie să fie un polisportiv“.** Și a început-o cu pregătirea fizică generală. Riguroasă, perseverentă, intensivă. L-am auzit apoi pe Văleanu la „balcaniadă“ încurajîndu-i pe sportivi : **„Cu inima copii, cu inimă de român“.** Poate că și acestui îndemn i s-au datorat succesele obținute : o medalie de aur, două de argint, trei de bronz...

— Ce preocupări ai în prezent, profesore Văleanu ?

— **Mi-e greu să vă spun ceva anume. Sînt multe de făcut. Știți, am văzut în străinătate un tip de plasă elastică — bătută — pentru antrenamentul sportiv al parașutiștilor. Este un aparat extrem de eficace. L-am văzut, l-am încercat și am proiectat unul asemănător, românesc. Se află în lucru...**

Și omul scund, dar cu mușchi de halterofil, se scuză : **„Avem foarte mult de lucru“.**

— N-ai obosit, profesore Văleanu ?

— **Dacă lucrezi și cu inima...** Și pleacă zîmbind.

Viorel TONCEANU

Profesorul — antrenor din clubul sportiv școlar:

MAI MULT DECÎT UN PROFESOR DE SPORT OBIȘNUIT...

„Controlul calității muncii antrenorilor“ — acesta ar trebui să fie genericul sub care s-ar putea pune activitatea de marți dimineață a directorilor Clubului sportiv școlar Steaua, **C. Mihăiță** și **Maria Trofin.** Sau, cel puțin, așa poate fi explicată prezența lor în acea zi la Institutul de arhitectură : efectuau un control inopinat al felului în care decurge antrenamentul echipei de baschet copii, condus de profesorul **C. Moldoveanu.** Din discuția purtată am reținut cîteva idei interesante în privința specialiștilor care lucrează în domeniul sportului școlar de performanță. ● **Ceea ce urmărim, în primul rînd, la profesorii noștri este stimularea și punerea în valoare a talentului lor de antrenori, adică de făuritori de sportivi de performanță.** ● Susțineți ideea că există diferențe între calitățile necesare unui profesor de educație fizică și cele ale unui antrenor ? ● **Da, în măsura în care primul are drept scop principal educarea din punct de vedere fizic a copiilor și tineretului, în vreme ce, pentru al doilea, creșterea de campioni autentici, de sportivi de mare performanță, trece pe planul principal. Bineînțeles, această diferențiere nu este certă, întrucît adesea sarcinile și activitatea profesorului de educație fizică se întrepătrund, se suprapun cu ale antrenorului, și invers.** ● De fapt, discuția noastră a pornit de la calitatea muncii depuse de un specialist oarecare în cadrul unui club sportiv școlar... ● **Ei bine, într-un club sportiv școlar trebuie să activeze, în accepția noastră, un colectiv de cadre didactice avînd cu preponderență valențe de antrenori, adică de oameni care să muncească pentru un mare campion, pentru o mare performanță, pentru un mare rezultat. Sau pentru mai multe. Un asemenea specialist trebuie să muncească mai mult decît un profesor dintr-o școală oarecare, cu mai multă răspundere, să caute să se documenteze infinit mai mult. O singură greșală a sa poate priva, în perspectivă, echipa națională de un eventual component de bază.** ● Acestea sînt gîndurile cu care efectuați controalele „antrenorilor“, cum spuneți, aflați în subordine ? ● **Da, cu tot cortegiul de măsuri care decurg din această orientare. Totuși, credem că ar trebui ca Ministerul Educației și Învățămîntului să alcătuiască un sistem de norme, de obiective precise pentru orice specialist din cadrul oricărui club sportiv școlar, care să constituie o adevărată scară de măsură a muncii și talentului de antrenor. Îndeplinirea — sau neîndeplinirea — obiectivelor să fie criteriul de apreciere, de menținere sau excludere a profesorului respectiv din clubul sportiv școlar.**

Radu TIMOFTE

CÎT DE GREU SE CRESC CAMPIONII ?

Mai întîi a fost ideea : **să se înființeze niște centre-satelit de lupte în comunele din jurul orașului Rădăuți, pentru a asigura pepiniera pentru secția de performanță a Clubului sportiv școlar.** Apoi, directorul **Petre Storoj,** care de vreo două decenii promovează cu perseverență acest sport în rîndul tinerilor din această zonă (**„Avem copii făcuți pentru așa ceva ; sînt tari ca piatra...“**) s-a pus pe treabă. Și, așa a apărut în urmă cu doi ani centrul de la **Mineuți,** dotat cu tot ce-i trebuie. După el au apărut asemenea secții și la **Arbore, Iaslovăț, Milișăuți, Calafindești, Siret, Frătăuții Vechi și Noi, Bilca, Straja, Bivolarie,** în unele funcționînd cîte două grupe. De cei peste 400 de copii se ocupă cîțiva instructori inimoși — **Viorel Hințar, Aurel Fluture, Gabriel Georgescu, Vasile Pascaru, Ilie Munteanu** — care cu sprijinul școlilor din aceste localități, pregătesc... campioni.

Se cresc greu campionii ? **„Foarte greu** — ne spune P. Storoj — **pentru că, mai ales atunci cînd lucrezi cu copii, trebuie să muncești nu glumă, altfel se plictisesc și te părăsesc. De aceea, în primul rînd, din veniturile obținute prin secția noastră de producție, am dotat cu tot echipamentul necesar aceste centre. Apoi, am solicitat instructorilor să nu precupețească nici un efort, pentru că de ei depinde reușita. Și, în al treilea rînd, am organizat un campionat în care sînt angrenate toate centrele. Acum, odată realizat, să zicem triunghiul-ideal, au început să apară și primele succese, repet, obținute numai și numai prin muncă. De altfel, este o rețetă prea bine cunoscută, cu rezultate sigure“.** Într-adevăr, cu alte cuvinte, această reușită se poate converti în titlurile de campioni naționali de copii obținute de **Gheorghe Lavric, Gheorghe Savu, Traian Bucevschi** (Mineuți), **Mircea Siminiuc** (Milișești), **Octavian Tiniuc** (Calafindești), în numărul mare de promovări în centrul de la Rădăuți (**„Atunci cînd au cîștigat, a fost mare bucurie în comună, au venit la sărbătorirea lor, cu mic cu mare, să se fălească cu fiii satului“**).

Am mai întrebat : **acesta este tot secretul ?** Ni s-a răspuns : **„Altul nu-i, în afară de muncă pasionată. Celelalte, bază materială, selecție, necesitatea unui colectiv sudat, înțelegere și receptivitate față de tot ce-i nou, vin mai apoi, completîndu-se și determinîndu-se una pe alta, dar tot munca-i baza“.**

Se cresc greu campionii ? Vizitați cîteva comune din Țara de sus a Moldovei și răspunsul va veni de la sine.

F. EMANUEL

ȘASE TINERI CANOTORI „DISPAR“ DINTR-O SECȚIE !?

„S.O.S.“-ul ni l-a transmis Clubul sportiv școlar din București : **— Sîntem într-o situație foarte delicată cu secția de canotaj : 40 la sută din efectivul ei a... dispărut !**

Adică 6 sportivi. Toți, cîndva legați trup și suflet de club, de secție. 6 canotori de mare perspectivă care au dispărut din cursa pentru marea performanță. Este posibil ?

Discutăm cu autorul moral al acestei dispariții, antrenorul **Marin Boia,** profesor cu educație fizică. Pe cît ne dăm seama, om cu idei, cu ambiții. Și-a cîștigat încrederea colectivului. După aceea...

— Ce s-a întîmplat cu Iuliana Iosif ?

— A renunțat la canotaj. Spune că este prea obosită, că nu mai suportă antrenamentele pe lac sau la bac.

Apoi, după o pauză, antrenorul ține să completeze, să pună punctul pe i :

— Poate că am greșit pe undeva. Nu i-am dirijat suficient antrenamentele. Este posibil să fi ajuns la o suprasaturare. Cu temperamentul ei, s-a ajuns la un efect contrariu...

Deci, este limpede, antrenorul recunoaște : a greșit în procesul de instruire. Și astfel a pierdut, poate, o mare sportivă.

— Dar Cristache Lupu și Valentin Velt ? Cum de au renunțat și ei la canotaj ?

— Absentau în repetate rînduri de la pregătire. Or, așa nu se poate ajunge prea departe în performanță !

Clubul sportiv școlar București în alertă !

Sigur, antrenorul rostește un mare adevăr. Fără continuitate în pregătire, fără o muncă asiduă, bine organizată, roadele unui efort nu se vor implini niciodată. Cum de a lăsat, însă, antrenorul să se ajungă aici ? De ce n-a intervenit la timp pentru ca doi sportivi de o recunoscută valoare să nu se piardă ? Antrenorul n-a mai găsit un răspuns. Bineînțeles, un răspuns care să reziste.

— Și cu Simion Nistor, Eugen Tengher și Florin Celoiu ce s-a întîmplat ? De ce au părăsit secția ?

— Cei trei s-au autoeliminat pentru abateri de la disciplină.

Iarăși sîntem de acord. Fără ordine într-o muncă, fără simțul disciplinei liber consimțite nu poți ținti prea departe. Cei trei tineri canotori probabil că au greșit, nu le luăm nicidecum apărarea. Dar antrenorul, educatorul, ce a făcut pentru a preveni aceste greșeli ? Cît s-a străduit pentru a nu ajunge la acest fiasco ? În loc de răspuns, antrenorul ne face o promisiune :

— Celoiu este ca și recuperat. Va reintra în curînd în pregătire. În același timp am descoperit alți 5 tineri cu mari perspective. Vă rog să-i notați : Daniel Hotăranu, Victor Popescu, Radu Fibinger, Mihai Cena și Florian Miciu. Secția se va reface. Vă promit !

Reținem, firește, promisiunea, dar și acest mod original de a explica insuccesele. Un antrenor acceptă ca 6 sportivi în care a investit ore și zile de muncă, de efort, să dispară peste noapte, consolîndu-se cu ideea că locul lor va fi luat — poate tot peste noapte — de alți tineri. Este posibil să fie așa. N-ar fi fost, însă, mai firesc, ca printr-un proces minuțios de instruire, un proces metodic, „disparițiile“ amintite să nu mai constituie un subiect de discuție ?

Iată un prilej de analiză pentru club și altul de reflecție pentru antrenor. Mai corect spus, pentru antrenori.

Tiberiu STAMA

PROFILURI ÎN... ANTITEZĂ

Un vechi proverb spune că „omul sfințește locul“. Ne gîndeam la aceasta în urma unei recente vizite la Clubul sportiv școlar nr. 2 din Galați, una din pepinierele sportului de performanță din orașul de la Dunăre. Mîndria clubului o constituie, printre altele, și hocheiul. O disciplină care nu se poate spune că s-a bucurat de condiții specifice deosebite la Galați, un sport practicat aici doar de cîțiva ani. Hocheiștii de la C.S.Ș. 2 s-au impus însă cu vigoare, cîștigînd locul I la criteriul speranțelor în 1976, titlul de campioni la juniori II și locul I la „Cupa unităților cu profil de hochei“ în 1977. Care este secretul acestei frumoase ascensiuni ? Ne răspunde **prof. Victor Ignat,** directorul clubului : **„Prestigiul cîștigat este rodul muncii profesorului Radu Șerban. Omul acesta sfințește locul...“**

Radu Șerban, fostul portar al echipelor Dinamo București și Dunărea Galați, absolvent al Facultății de Educație Fizică și-a început activitatea la club cu hotărîrea de a pune toată priceperea, toată puterea sa de muncă în educarea și creșterea tineretului sportiv. A început, cum era și firesc, cu selecția : atentă, cu o pasiune exemplară, apropiindu-și copiii, dar și impunîndu-le o disciplină și punctualitate desăvîrșite. De dimineața și pînă seara profesorul Radu Șerban este în mijlocul elevilor săi. Tinerii jucători **Teodor Mocanu, Mirel Dumitrache, Aurelian Dineață,** crescuți sub privirile pedagogului Șerban, au ajuns componenți ai lotului național de juniori. Entuziastul profesor are o vorbă : **„Dacă îți iubești cu adevărat meseria, nu se poate să nu iasă nimic din munca ta“.** Fără îndoială că are dreptate.

Iată, în antiteză, o situație din secția de lupte a aceluiași club. **Valentin Manolache,** absolvent al I.E.F.S. cu specialitatea lupte, a fost și el repartizat la C.S.Ș. 2 din Galați. I-a fost încredințată sarcina de a pregăti trei grupe de lupte greco-romane. Cum se achită el de această îndatorire profesională pentru care este retribuit ? O spun rezultatele : nici un succes cît de cît notabil. Mai mult. Fișa sa personală este plină de observații critice : întîrzieri și absențe, lipsă de interes, refractar la încercările făcute de organizația de partid și conducerea școlii de a-l aduce pe drumul datoriei. O singură preocupare are Valentin Manolache : să facă totul pentru a putea ajunge cît mai repede în Capitală. Pentru care merite, profesore Manolache ? Și „exemplul“ lui Manolache este urmat de colegul său Toma Varlam. El are însă altă meteahnă : fuga după cît mai multe... scutiri medicale. Credem că față de amîndoi colectivul de profesori de la C.S.Ș. 2 trebuie să aibă o atitudine mai fermă, chemîndu-i să-și onoreze așa cum se cuvine profesia. Altfel...

Telemac SIRIOFOL

Sportul Pag.a 3-a